

Verdere overpeinzingen van een wilg

29-12-2019

Dag, daar ben ik weer. Salix Alba weet je nog, de wilg uit het dorpscentrum. Mijn leven is gered. Ik schreef een noodkreet in een vorige ROND HAAKSBERGEN en nu is er een nieuw parkeerplan gemaakt. Dat bleek helemaal niet zo moeilijk. Daardoor kan ik blijven staan. Als ik een kerstboom was, zou ik gaan twinkelen van vreugde maar dat is ongepast voor een wilg. Dus wuif ik uit dankbaarheid maar statig met mijn takken. Ik zwaai naar alle mensen die het voor mij opnamen. En ook naar de aardige supermarktmanager die zich inzette voor mijn behoud. Het is gelukt. Op naar een groeizaam nieuw jaar.

Toch is er nog iets dat mij bedrukt. Er heerst helaas geen vreugde alom. Mijn burens hebben mij om hulp gevraagd. Dat is de familie Leipeer. Ze staan hier op de hoek bij de fontein. Je kent ze vast wel. Ze zijn met z'n vijven. Het hele stel staat hoog op stam en in innige omarming. 's Zomers kun je in hun schaduw heerlijk een ijsje eten. Die bomen zijn daar nog niet zo lang geleden neergezet door de gemeente. Dat was meen ik in het kader van de vergroening van het dorp. Sommige mensen draaien het om. Die zeggen nee, het was tegen de verstening. En weer anderen denken dat het was om klimaatverandering tegen te gaan. Maar dat lijkt mij sterk. Dat zou wel heel erg vooruitstrevend zijn geweest.

Hoe het ook zij, ik herinner me de komst van de familie Leipeer nog heel goed. Ze kregen een stevige staalconstructie mee zodat hun takken naar elkaar toe konden groeien. En ze deden precies wat er van hen verwacht werd. Of eigenlijk deden ze dat te voortvarend want nu vindt men het gevlecht bovenin te dicht. De achterliggende gevels zouden te veel aan het oog worden onttrokken. Daar zakt je als eenvoudige schietwilg toch de schors van af?

Mensen modelleren leibomen tot ze passen in hun wensbeeld. Ze zien eruit als hagen op stelten, want zo nemen ze het minste plaats in. Maar mijn soortgenoten zijn niet rancuneus. Ze schikken zich in hun lot en groeien en bloeien en laten zich snoeien, jaar in jaar uit. De familie Leipeer vormt daar geen uitzondering op. In het voorjaar zitten ze vol witte bloesems. Dan verdienen ze meer dan welke border ook het predicaat Bijvriendelijk. In de zomer geven ze welkome schaduw en verkoeling en in de herfst is er de prachtige bladverkleuring. Je zou zeggen dat hen een lang en gelukkig leven beschoren moet zijn.

Maar helaas, niets veranderlijker dan een mens. Op gezette tijden moet het centrum een opleving krijgen. Dan is al het oude ineens niet meer goed genoeg. Er wordt een extern bureau ingeschakeld dat een plan maakt om zoveel mogelijk te vernieuwen. Daar leven ze tenslotte van. Als alles bij het oude blijft krijgen stedenbouwkundigen geen brood op de plank. Zo werd het marktplein een aantal jaren geleden voor de zoveelste keer op de schop genomen. Ik heb gehoord dat het een lege winderige vlakte is geworden. Alles kaal gekapt. Buiten de weekmarkt en de kermis valt er niets meer te beleven.

In de nieuwste plannen moeten de bomen op andere plekken eraan geloven. En dat terwijl ze nog niet eens volgroeid zijn. Bovendien kosten al die veranderingen handen vol geld. Ik vraag me zelfs af of de gemeente dat wel betalen kan. Er wordt gefluisterd dat ze failliet zijn. Ik dacht al wel zoiets. Kijk maar eens naar de perkjes hier vooraan in de Spoorstraat. Die zien er toch totaal verwaarloosd uit? En dan al dat zwerfvuil dat overal maar blijft slingeren. Nee, ik denk dat de gemeente haar geld wel beter kan besteden dan aan het weghalen van gezonde beeldbepalende bomen.

Weet je dat ik laatst nog een hele oude foto van de Spoorstraat voorbij zag komen? Ik kon met iemand meekijken op zijn smartphone. Dat doe ik wel eens stiekem als ze langslopen. Daardoor weet ik dat er een groep op Facebook is die OUD HAAKSBERGEN heet. Ken je dat? Mensen zetten er allemaal oude foto's, kaarten en prenten op en soms krijg je er een stukje geschiedenisles bij. Afijn, er is dus een tijd geweest waarin de Spoorstraat een heuse laan was. Moet je je voorstellen, een volgroeide lindelaan tot in het hart van het dorp en uitwaaiierend over het marktplein. Ik heb me laten vertellen dat je dat tegenwoordig alleen nog maar in mondaine wereldsteden ziet. Daar koesteren ze nog de grandeur van oude bomen. En naar verluid hebben ze er stadsarchitecten met oog voor groen en historie. Blijkbaar weten die wel hoe ze compassie met het verleden om moeten zetten naar een duurzame visie op de toekomst.

